

[Guldberg.]

os ikke ad denne vej i vores gode vilje at komme til at yde væsentlig støtte til folk, der i virkeligheden har meget store indtægter. Nu ved jeg godt, at støtten her trapper af op til de 59.000 kr., og at den er meget lille i den øverste ende, så den kan næppe misbruges meget. Men jeg tror også, boligministeren er enig med mig i, at tallet 60.000 kr. står i offentlighedens bevidsthed, og der er nu mange steder her i landet, hvor 60.000 kr. betragtes som en særdeles god indtægt. Derfor skal vi være meget omhyggelige med disse ting, og vi er da også villige til et sagligt udvalgsarbejde om sagen.

Gudme: Boligforliget i 1966 var et forsøg på at danne et mønster for normaliseringen af boligmarkedet. Desværre må vi erkende, at udviklingen og især inflationen i høj grad har beskæmmet de gode hensigter. Men stadig er der dog en sådan sammenhæng mellem de enkelte elementer i den ordning, man dengang traf, at det er vanskeligt at bedømme et af disse elementer isoleret. Derfor virker de lovforslag, vi nu successivt får præsenteret her i tinget fra boligforligets område — først de 4 lovforslag, der blev fremsat den 3. november i fjor, og nu forslaget om en ændring af boligsikringsordningen — som brudstykker af et splintret mønster. Det er svært at sige, hvad vi skal gøre med det ene stykke i dette mønster, før de andre stykker er faldet på plads, og foreløbig er der slet ingenting, som er faldet på plads.

Det radikale venstre har den principielle stilling til boligsikringsordningen, at vi her har fået et socialpolitisk instrument på boligområdet, der bør bibeholdes, også når boligforligets 8-årige periode er udløbet, altså den dag, da vi igen har et frit boligmarked. Blot ønsker vi at flytte beregningsgrundlaget fra boligens størrelse og lejeudgift over til udelukkende at være familiens størrelse og indkomst. I dag er dette imidlertid fremtidsmusik, om end disse toner dog vil komme til at lyde i den nærmeste fremtid. Boligforliget binder indtil 1. april 1974, og spørgsmålet er her og nu, om en ajourføring af indtægtskravene og maksimalbeløbene er berettiget.

Ser man på lejeniveauet i nybyggeriet, må svaret desværre være bekræftende. Stig-

ningerne har været eksplosive, og den bitre sandhed er vist, at de støtteordninger, vi selv har iværksat, måske ikke så meget boligsikringsordningen som rentesikringen, har været med til at accelerere disse stigninger. Sådan er det, og det må vi tage som udgangspunkt. Derimod virker det mindre overbevisende, når ministeren i sin fremsættelse og ved nogle særbestemmelser i lovens § 2, stk. 6, og § 3, stk. 4, vil give moderniseringsforhøjelser og genudlejningsforhøjelser skylden for et forhøjet beregningsgrundlag. Der er næppe ret mange eksempler i så henseende at vise hen til, og jeg har svært ved at frikende ministeren for en vis polemisk hensigt, når netop genudlejningsforhøjelserne skulle nævnes her.

Lægger man imidlertid til grund, at inflationen har gjort lejen i nybyggeriet væsentligt dyrere, og at den samme inflation har gjort de nominelle indkomster mindre værd, må det være naturligt at ajourføre begrebet husstandsindkomst, som man opererer med i boligsikringsloven. I 1970 satte man den yderste grænse for husstandsindkomst op til 49.000 kr., og nu vil man sætte den til 59.000 kr. Umiddelbart forekommer det at være et højt tal, der placerer boligsikringen som andet og mere end kun socialpolitik. Derfor kan vi ikke uden videre give tilsætning hertil, men vil gerne i boligudvalget se på de beregninger, der efter ministerens mening tvinger tallet herop, og overveje, om vi virkelig er nødt til at gå så højt op.

Herudover indføres nogle nye begreber i boligsikringssystemet. Er lejen højere end 8.000 kr. årlig, for visse grupperes vedkommende endda kun 6.000 kr., og udgør den mindst 20 pct. af husstandsindkomsten, skal man bruge en anden skala end den hidtil brugte. En anden beregningsmæssig lempelse er, at børns arbejdsindtægter indtil 5.000 kr. holdes uden for husstandsindkomsten. Det er svært at gennemskue, hvad der egentlig er filosofien bag det nye system med to skalaer. Derimod er det ikke svært at se, at denne ændring vil være ensbetydende med stort administrativt besvær for kommunerne, der i det daglige står for midlernes fordeling. Dette indrømmes da også i bemærkningerne til forslaget. Men samtidig hævdes det, at der er opnået sådanne lettelser ved at flytte beregningsgrundlaget for